

André András

Ha fölszáll, mindig nő

Ha valaki látna...

S mindhiába, hogy szinte magad sem tudod; szád sarkának szegletében egy mosoly-csíra kurta íve, mely befele nyílik...

Borzas hajnalban, hunyorogva nézel ki a langyos szobából – a megáradt nyirok híg tejében megfanyarodik az utcalámpák fénye, s hirtelen elvásik ínyed. Visszabújsz az ágyba (de inkább ugrasz), és arra gondolsz: ha most kilépnél az otthon-űrbe, épp fagypont-fölötti vízpor hullna fejedre, a réteges, alvó mennyek árnyain is átütő csillag-permet.

A takaró alatt mohón magadba szívod az őszi dzsungel illatát...

Majd halkan szüremlik-serked növények beszéde, hallást élesítve...

Ám a kopott nappalokon is alig feslik át az akáclevél-halacsckák sárga teste. Hatalmas tarka lepkék szívják a megmaradt nedvet a szőlővesszőkből – vagy az is lehet, *csak* kései szüretelő, kik, mi okból, nem tudható, szinte moccanatlan állnak, és nem is látszanak, épphogy színes kesztyűik derengnek: szóval mindez nem tudható...

De ha fölszáll a köd (s bár nincs az a huncut aranykor, melynek emlékéért előbújna akár egy szál fázós napsugár is, hogy citeráljon rajta pislogás), a szürkeséghez képest máris márgaszínben izzik az árokpart-fővény!

És látszik, nagyon is jól, a fű még mindig nő...

Pillanat, fekvő kutyával

Már rég nem Anubisz isten, ám mulandóságról,
örökkévalóságról aligha tudhat kevesebbet (többet
talán), mint mi, akik nem is sejtünk kutyául.
Éber pózában láncravert, törpe Szfinxként vésődik belém,
bár a feje nem emberi, s a teste sem oroszlános,
repülni pedig végképp elfelejtett.

Pedig *már* itt van,
mégis borzongató mitológiák távolában.
S teste szobrában dobog a szíve...

Fölemelt fejjel, moccanatlan néz, kövületté-*alvadt, kegyetlen,*
állati figyelemmel (ebben az ember *jobb*); kipányvázta
úgy kéttucat méter távolságra, tekintetének végére, amit
észrevett, s ártatlan-gyilkos tekintettel tartja szemmel –
agyában egy program kódjának *visszfénye,*
izzó folt a célkereszt középpontjában.

Pillanat, fekvő madárral

Bocsik Balázsnak

Egy veréb teste,

kinyílt legyező,
a felszállás pillanatában üthették el,
vagy épp előtte, s a hengerlő prés,
teste tollas párnájából szétcsapta szárnyait.

Repül mindegyre napnyugatnak.

Paszuly, álorcában

Hajnalkát futtattam (inalt is!) az akácfára...

Jön János, mosolyog. „Az mi lesz?
Ágak közül szeded majd a babot?”

Elképzelem, ahogy tartja a vödört,
s megzaporozom csont-nélküli
találatokkal *kosarát*.
Tán jó étvágyat is kívánnék a
finomságos zeneleveshez.

Szentcsalád, vasárnapokkal

A hétvégi angyalok napoznak,
a prédikátor újságot olvas,
Varga *Mária* nokedlit szaggat,
s úgy hüppög, beléfájdul toroka.